

01

KLUCI NA ŠROŤÁKU

Ve vesnici právě odbíjelo klekání, ale do tmy bylo v těchto červencových dnech ještě daleko.

Ano, tak by to mohlo být. Tak nějak by mohlo začínat ono letní dobrodružství Semčičáků a Žerčičáků, které se sice nezapsalo do žádné kroniky, ale také nemohlo být zapomenuto. Možná ho leckdo slyšel z mnohého převyprávění, které si místní kluci předávají jako legendu; původně opravdovou legendu dávných časů, k níž si každý něco rozumného přidal a něco podivného zapomněl říci – a to opakoval tolikrát zas a znova, aby se to dalo lépe poslouchat, až se z těžko uvěřitelné legendy stala realistická historie. Možná leckdo věří historii. Ale nic nemůže být dál od pravdy než vysvětlující a pochopitelný dějepis. Na následujících stránkách se proto neodehraje další převyprávění, ale příběh. Skutečný příběh se vším, co k příběhům patří.

Jistě, mnoho věcí zůstalo stejných jako toho letního podvečera roku 1992. Semčice i Žerčice jsou, byly a nejspíš i budou malými zapadlými vesnicemi, kde by se každé léto odehrávalo ve znamení nekonečné nudy, kdyby nebyl v Semčicích menší koupák a v Žerčicích zase šroťák známý široko daleko. Ve skutečnosti byl každoročním hitem sezóny závod do vrchu. Obyčejný závod psaný s malým z, kterého se účastnili snad všichni kluci z celého okolí na strojích, o kterých si lze

myslet cokoli, ale podstatné bylo, že ty motorky byly pojízdné. Alespoň po dobu závodu. Ať už po vyhlášení vítězů dopadly jakkoli, úspěšní jezdci získali prestiž, která se nezapomněla až do dalšího léta. A o to opravdu šlo!

Závod ale nepředstavoval jedinou rivalitu mezi kluky – dlouholetá nevráživost mezi semčickými a žerčickými kluky se totiž táhla od nepaměti a některé prázdniny si dokázali docela pocuchat vizáž, aniž by někdo pořádně tušil, jestli má tohle všechno nějaký důvod. V tenhle letní podvečer ale nacházíme kluky v docela jiné situaci. Obě vesnice žijí už několikátý rok pod spojeným vedením Žerčičáka jménem Ježek, kterému se podařilo rozbroje mezi vesnicemi utlumit, stát se respektovaným šéfem téhle velké party a držet dávné emoce kluků na uzdě. Jak moc pevný tenhle sňatek z rozumu je, mají ale ukázat, jak se zdá, následující dny. Žádný vůdce totiž není bez slabín, žádný vůdce není bez vyzývatelů a už vůbec žádný není s to držet na uzdě... úplně všechno.

* * *

„No, ty vole...“

„Ředidlo,“ prohlásil prostě Venca a ušklíbl se. A botou plechovku ještě víc zasunul pod motorku, kde se Kuba snažil odmašťovat. „Vem to pořádně.“

Opřel se o ponk a se založenýma rukama sledoval zpod stroje vystrčené nohy v modrých montérkách, jak se vzpírají proti betonové podlaze, jak se svaly zatínají a povolují pod špinavým neohebným plátnem. Tedy, on nebyl nějak svalnatý – naopak – obyčejný vesnický klučina s obyčejným vesnickým kukučem a obvykle rozčuchanými hnědými vlasy, které teď nebyly vidět. A přes všechnu tuhle tuctovost něčím Vencu upoutával. Tihle kluci vždycky burcují fantazii nejvíc. Usmál se. Pak jako by něco zaslechl, ale z okénka jeho garáže nebylo na hlavní silnici z Žerčic vidět. Podíval se na hodiny.

„Tak už to možná bude, vid’?“

„Nejde mi to povolit..., vůbec to nepomohlo.“

„No, já že už odbíjí klekání.“

„Červenec, ne? Do tmy daleko, ne? To ještě stihneme projet, až to dodělám.“

„Ale jó, to jó...“

„A nebo co je?“ zamumlal nechápavě Kuba a rychle se vyšvihl zpod motorčky – tak rychle, až se... „Jau, sakra! Tenhle šmejď je prostě na odpis!“

„No, nic není. Já jen, že...“

Venca nemusel dál pokračovat. Ten sotva slyšitelný pazvuk se totiž už docela rozvinul. Teď už ho nešlo nepoznat. Kubův pohled bylo přesně to, co Venca nechtěl vidět. Bylo léto, bylo volno, matura za nimi, měli motorčky a pár měsíců před sebou. Žádné starosti, jenom tréninky a blbnutí po okolí. Bezstarostné jízdy s jeho kámošem a dalšími. Jenže tenhle pohled to kalil.

„Hééj, Venco!“

Kuba pokrčil rameny a raději zalezl zpátky pod převodovku. Venca ještě chvilku koukal a pak vyběhl před garáž.

„... jo, hehe..., ne, ale možná pak, my jsme totiž chtěli..., no, tak jasně, že jo..., jako minule, ty vole..., každopádně..., super..., takže za hodku, jo? Čus!“

„Zase šroťák?“ ozvalo se vyčítavě.

„Tak já nevím, proč tě tam nezvou. Já už jim říkal, že seš dokonce starší než já a žes tam ještě nebyl.“

„Nemusíš se za mě doprošovat. Nechtěj, tak nechtěj. Kde je to ředidlo, do háje? Já tam nepotřebuju chodit. Stejně tam děláte jen kraviny.“

„Já o tom...“

„... nesmím nikde ani ceknout. Čus, pánové, vespolek.“ Ozvalo se mezi vraty a dovnitř vpochodoval mladík asi o tři čtyři roky starší než oba kluci. Venca si vždycky říkával, že ty roky jsou na něm vidět: dobře stavěný týpek od rány, zocelený tvrdým životem a vymakaný na Žerčických brigádách – a pravá kšiltovka z USA! Vypadal jako jeho dokonalý kontrast. On sám tělo bez svalů, ale také ne úplně hubené, světlé jemné vlasy, zkrátka v něčem naivní a v leccems nekonfliktní zevnějšek. „V pohodě, kvůli mně nevstávej,“ prohlásil a jednou nohou si stoupl mezi Kubovy roztažené nohy, takže ten rázem nemohl zpod motorčky ani jedním směrem.

„Jen jsem chtěl, Venco, připomenout, že dneska je to od osmi. Chystám supr program.“

„Fakt, Ježku, no, já se těším!“

„Budou tam skoro všichni, sem poslal Dana to vyhlásit každému.“

„Ten už tu byl. Hele, tys mu nařídil, aby měl ty maskáče? V tomhle vedru?“

„Ty vole, to on začal tahat tohle léto sám. Zakazovat mu to nebudu.“ Pak se ozvalo plácnutí dlaně o palivovou nádrž Kubovy motorky. „Tohle asi není úplně pojízdný, co? Nemám se pro tebe tady stavit? Tě klidně vezmu na mý mašině.“

„Tyjo, no jasně, že jo, Ježku!“

„Supr. Takže za deset osum u kostela. Měj se. A čus, Kubí.“ Následovalo dunivé tůrování vytuněné emzety a pak rychlé vymizení zvuku motoru směrem k Žerčicím.

„Výborný, fakt super. A za tímhle jako že drsňákem jdou všichni kluci? A má na povel i tebe. Prej na mý mašině.“

„Kubo, já nemůžu za to, cos mu řek’ na tom koupáku. Když se všech straníš a pak seš ještě protivnej. Ježek má rád pořádek, tak co?“

„Od kdy se straním, jako? Karel, pohodovej týpek jako, s Mar-
kem přece hrajem fočus a Martina kromě bazénu taky můžu (tam se hrozně předvádí).“

„Jenže Ježek uvažuje jako parta, ne že s tímhle hraju a s tímhle bazén. On má na starosti nás všechny.“

„Kdo se ho o to prosil? Nepotřebujem spojovat obě vesnice, k čemu, proč?“

„Prostě... proto. S Ježkem je tu klid a pohoda a ty to víš. Myslim, že stačí, abys přestal takhle rebelovat, a vezme tě normálně.“

„Nebudu se před ním omlouvat,“ uzavřel Kuba a šel si umýt ruce. „Ňákej šrofák mi za to nestojí.“

Venca si povzdechl. Proč to tomu Kubovi za to stálo? Proč se nemohl přizpůsobit jako každý jiný a užívat si tu semčicko-žerčickou pospolitost? Stačilo přece tak málo. Ježek to myslí dobře se všemi, i s ním. Vencovi to nešlo na rozum: vždycky, když měl pocit, že svému nejlepšímu kámošovi úplně rozumí, přišlo něco, co prostě nešlo pochopit. A všechno se zkomplikovalo. Ježek byl úžasný vůdce party, který stmelil kluky dohromady jako nikdo před ním, udělal rozpis na tréninky na dráhu, nikdo se nehádal, a když byly rozbroje, vyřešil je rychle a spravedlivě. A Kuba byl kluk..., s nikým jiným si neužil tolik srandy jako s ním. Místo, aby si všichni užívali nového léta, zase se to zesložilo. Ale Venca – a stovky následujících stran o tom budou nejlepším důkazem – neměl rád složitosti. A to do té

míry, že jeho jinak flegmatickou a loajální náuru za pár vteřin napadne něco šíleného, co bude znít velmi nevěrohodně. Ale je třeba se zamyslet: co znamená loajalita ke dvěma rozdílným pólům, dvěma mlýnským kamenům? A je loajálnější ten, kdo si vybere jeden pól a druhý zradí, nebo ten, který mezi nimi nevidí rozdíl?

„... šroťákem může jít bodnout. A díly si vyšmelíme tak jako tak,“ ozývalo se nakvašeně od umyvadla. Venca potřásl hlavou a následující větu pronesl velmi nevinně.

„Nechceš jít na šroťák se mnou?“

„Jo!“

Z Kuby to vystřelilo tak rychle, že to nemohl stihnout zastavit. „Teda, jak to myslíš?“

„Je blbost, abyste se pořád takhle hádali. Prostě tě tam přivedu a bude. Na místě se už domluvíte, ne?“

„No, to nezní moc dobře,“ zapochyboval Kuba a opřel se znejistěně o stěnu (a v duchu litoval té zbrklé odpovědi, která ho odhalila jako malé batole).

„Vzadu v plotě je díra, vím o ní už dlouho,“ pokračoval Venca bez známek pochybností, „když to teda vezmeš přes okraj Holí, tak si tě nikdo nevšimne. Všichni se budou čumět na nás, jak přijíždíme ze Semčic, takže kolem stráží proklouzneš v pohodě. No a jakmile tam budeš...,“ znovu se vyjevila slabina jeho plánu, „... tak už tě tam budou muset nechat,“ dokončil sebejistě.

„No...,“ Kuba sice nevypadal dvakrát přesvědčeně, ale jeho nakvašenost se už beze zbytku vypařila. „Že by si Ježek nechal líbit někoho cizího na placu...“ Ale Venca měl pravdu – hlavní bylo se dostat dovnitř, aniž by ho chytli už před plotem. Jakmile se člověk dostane dovnitř, můžou ho sice odtamtud vypráskat, ale nic nezmění na tom, že už byl uvnitř. Vyrovnal se ostatním a už nebude páté kolo u vozu. A že zjistil, o co vlastně jde. Ještě důležitější než samotná hrdoť bylo odhalení toho, co se tam vlastně děje. Venca mohl mlžit, jak chtěl, ale Kubovi bylo jasné, že tam nejde jen o díly k motorkám. Už jenom to, že všichni kluci do jednoho mlčeli o dění na šroťáku, bylo jasným důkazem, že to nebude jen tak.

„Tak radši už vyraž... Je to v osum a ještě se musíš převlíknout,“ pokračoval Venca, jako by Kubovy pochyby vůbec neslyšel.

„Převlíknout? Na šroťák?“ Kuba se nechápavě podíval na svoje montérky od šmíru.

„V tomhle tam přece nemůžeš,“ opáčil s podivně provinilým úsměvem. Pak radši rychle vyběhl nahoru do baráku a nechal Kubu a jeho montérky přemítat, co tohle všechno znamená (a do čeho všeho se to právě namočil).

* * *

Hole. Tahle nevelká zalesněná vyvýšenina, která se za Semčicemi táhla až k Žerčicím a směrem na sever přecházela v táhlý kopec zvaný Chlum, měla odjakživa pro kluky výsadní postavení. Už jen kvůli své poloze sehrála v historii často zásadní roli strategického území, jindy zase bitevní zóny mezi dvěma znepřátelenými vesnicemi, anebo, jako právě teď, představovala symbol spojenectví celé party. Sdílené Hole – Ježkův hmatatelný triumf. Tenhle starý dobřácký kopec měl ale pochopení i pro malá dramata. V téhle matoucí džungli smrčků a buků našli útočiště kdejakí rebelové. A tak i Kuba mohl běžet po stráni mezi hustým boučím až nad šroťák bez obav, že by ho zahlédl kdokoli ze Semčických kluků projíždějících po silnici pod ním.

Teď se ale Kuba zastavil a vyhlížel dolů. Kluci se na motorkách pomalu šinuli po dolní cestě, ostatní kolem nich běželi. Jako housata, jako poslušní vojáčky, ušklíbl se, znovu se přikrčil a dal se do poklusu.

* * *

Venca se pevně držel Ježkových boků a užíval si pomalou jízdu a hlavně toho, že nemusí jít po svých jako dřív, ale navíc ho ještě veze kápo obou vesnic. Kuba by koukal! Tedy, vlastně je otázka, jak by na to reagoval. Zamžoural směrem k Holím, zda neuvidí jeho postavu, ale výhledu dominovala jen neprostupná hradba lesa.

Konečně dorazili k hlavní bráně šroťáku. Tam se k nim z jeho útrob seběhlo několik kluků, kteří to tu hlídali před nezvanými hosty. Doufám, že jsou všichni, problesklo mu hlavou. Kluci zaparkovali své motorky hned za branou, aby mohli v případě problému ihned vyrazit, a Ježek hned určil několik (ne příliš nadšených) kluků na hlídku. Ostatní se pak rozeběhli po celém areálu jako mravenci a začali prohledávat nové přírůstky. Venca slezl z Ježkovy motorky a chvíli nervózně pohledem přejížděl po celém areálu.

„Ty si taky nepamatuješ, kde co je, co?“

Byl to David, který do Semčic jezdil jen na prázdniny. Bylo to na něm prostě dost znát, že je Pražák. Vlastně to možná nebylo jenom tou Prahou. Prostě knížky, brýle, vytahaná lněná košile, šátek kolem krku a zápisník. Člověk by z něj rychle udělal filosofa žijícího mimo realitu, ale když tenhle kluk sedl na motorku, věci se rázem změnily. A to Venca věděl moc dobře.

„Jo, máš pravdu. Zrovna hledám... vahadla. Chtěli jsme je s Kubou... teda, potřebujem je.“

„Aha,“ opáčil s přimhouřenýma očima. „Tyhle specialitky někdy Žerčičáci schovávají támhle. Pojd.“

Venca se ještě jednou rozhlédl po celé délce plotu a neochotně se rozeběhl za Davidem.

* * *

Přiblížit se k zadní části plotu nebyl žádný problém, od okraje Holi dělil šroťák jen úzký pruh louky s vysokou trávou. Navíc slunce už pomalu padalo k horizontu, takže Kuba stál u díry v plotě dřív, než ho mohl jakkoli bedlivý pozorovatel postřehnout. Zhluboka se nadechl a proklouzl úzkou skulinou mezi sloupkem plotu a vlnitým plechem, který tu odstával. Ocítl se na oné půdě – místě, o kterém tolikrát přemítal.

Ono to tady vlastně nebylo ničím moc zajímavé. Prostě jeden krám na druhý, řekl by leckdo, ale pro Kubu, stejně jako pro ostatní vesnické kluky to tu představovalo poklad. Jeden poklad na druhém. Procházel mezi vyrovnanými věžemi starých motorů, částí karoserie a dalších dílů aut, traktorů i jejich oblíbených motorek.

Najednou zaslechl kroky v uličce napravo. Přitiskl se k nějakému blatníku a v hlavě mu létaly všechny možné myšlenky, jenom ne ta, která by mu poradila, jak se zachovat. Pokud ho tu najdou, hned ho vykopnou. A on ještě nezjistil, co se tady ve skutečnosti mezi kluky děje. Kuba ani nedutal, už viděl stín tří kluků a slyšel jejich hovor, už zahlédl nakročnou nohu v jeho uličce...

„... stejně nevěřil, že je budou před náma schovávat. Chápeš, ne? To je proti smyslu toho všeho, nebo ne?“ pronášel David, který šel pozpátku o krok napřed a komplikovaně gestikuloval. Byl to tedy on, kdo na zlomek vteřiny zahlédl Kubu jako první. „Třeba tohle!

Ježku! Tyhle krámy jsme si nárokovali už dávno!“ vypálil ze sebe a trhl s něčí rukou opačným směrem.

Jako druhý si ho všiml o vteřinu později Venca, který jen vytřeštil oči, protože právě vedle něho stál zleva Kuba a zprava Ježek, jehož pozornost se horlivě snažil upoutat David vpředu. Proboha, proč ses neschoval? – tak by se dal volně přeložit emotivní Vencův výraz. Než se ale Kuba vzpamatoval, rychle se zařadil vedle Ježka, aby se ten náhodou neotočil. Kuba teď musel zírat na jejich rychle se vzdalující záda.

„Tohle není tak jednoduchý, Davide, navíc vahadla jsou specialita, nemůžeš je rozdělovat fifty-fifty.“

„Můžeš, proč bys nemoh’...?“

„Hele, kluci, tady jsou. Už to neřešte, mně stačí tyhle,“ drmolil Venca, kterému ještě srdce bušilo rozrušením, a stále se bál ohlédnout. Hrábl do hromady před nimi a bez jakéhokoli výběru hodil dva kousky na kárku vedle, určenou na díly k odvozu.

„Jestli teda nemáte nic proti, už bych začal,“ poplácal Ježek oba kluky po ramenou a hodil hlavou za rameno směrem k Velké šroťácké haldě. Ta trůnila uprostřed šroťáku na naprosto ideálním místě – odnikud sem nebylo vidět, přicházejícího by si ihned někdo všiml a bylo dost času vše zamaskovat. Všichni kluci tam už určitě byli a pohodlně usazeni na starých vyšroubovaných sedačkách z aut čekali na příchod jejich kápa.

Ve chvíli, kdy se na křižovatce znovu objevila ta trojice, se začaly věci kolem Kuby vyvíjet příliš rychle na to, aby o nich stihl přemýšlet. Od tohoto okamžiku měl na každé rozhodnutí tak málo času, že přestalo záležet na tom, zda vůbec používá hlavu. Přitisknutý k chladnému plechu tajil dech a bez hnutí vteřiny vyčkával – věděl ale, že musí jednat rychle: jakmile se oba kluci dostanou k té staré Karose, budou se muset otočit vpravo a zahlédnou ho. Bylo to jisté, úplně jisté. Od zrezlého autobusu je dělilo několik kroků. Měl tři vteřiny (lze si to zkusit: najít řešení za raz, dva, tři...). Kuba stačil jen vydechnout a instinkt hodil s jeho tělem zpět do uličky, odkud kluci přišli. Zůstal ležet v jílovité zemi na zádech s pohledem upřeným k rohu Karosy a poslouchal, jestli Ježek něco zaznamenal a jeho hlava se objeví ve výhledu. Ležel tam strnule bez hnutí celé sekundy a mít dvě pistole devítky a být o sedm let později, připadal by si jako v úvodní scéně Matrixu. Musel se sám nad sebou pousmát. Ne, po-

kračovali asi dál.

Sebral se rychle a se stejným kvapem se začal motat vysokým labiryntem šroťáku. Snažil se přijít na to, kam ten Ježek ukazoval. Rozhlížel se a najednou se cítil ztracený. Když se vydá špatně, určitě ho zahlédnou. Musel vědět... Pak ho to napadlo. Ježek. Kde asi týpek s jeho egem mohl pořádat jeho seanci. Zamžoural na nejvyšší kupu krámů přibližně uprostřed. Co si jenom tímhle kompenzuje?

Kubovi to samozřejmě přišlo jako geniální úvaha, ve skutečnosti nad jejím promyšlením nestrávil více než těch pár sekund, které měl k dispozici. Hrabal se po zadní části haldy k jejímu okraji a sám se divil, že to nedělá skoro žádný hluk. Slyšel hlasy kluků někde z druhé strany, některé dokonce poznával. Útržky vět mu nezapadaly do žádného scénáře, které si o tom dění tady vydumal – ani vyvolávání duchů, ani hulení trávy, ani plány na vypuštění koupaliště dolní strouhou. Tak o co tedy jde?

„Koukám, že už jste začali,“ prohlásil odněkud Ježkův pronikavý hlas. Stačilo ještě jeden, dva správně mířené kroky a vyšvihl se na tu červenou plechárnu, odkud mohl pozorovat odvrácenou stranu. Ježek přicházel od navršených pneumatik a za ním... Venca? David? Proč si rozepínají...? Jak už to bývá, když někdo někoho sleduje, Venca dostal podivný pocit a začal se rozhlížet. A všiml si ho. Bylo vidět, jak mu zatrnulo.

Kuba nechápal čím dál víc. Očima sklouzl dolů, přímo pod haldu. Na pohled, který se mu naskytl, ho nemohla žádná dosavadní fantazie připravit. Na vytrhaných sedačkách z aut se rozvalovala desítka, ne určitě ještě víc kluků z obou vesnic. S nohama pohodlně roztaženými od sebe drželi v rozepnutých poklopcích svá stojící péra. Všichni, jeden vedle druhého..., některé dokonce podle vlasů i ze zadu poznával: černovlasý havraní Karel ze Semčic, pak týpek s delšími kadeřemi, kterému v Žerčicích snad říkali Tonda a který na motorce opravdu válel, a potom ten žerčický zrzek, kterého ale blíž neznal. A teď tam všichni seděli pěkně v řadě jako na přehlídce, někdo si dokonce spustil kraťasy až ke kotníkům a lebedil si na zaprášených čalouněních vlastně nahý. Drželi? Pokud si nejdříve Kuba myslel, že si je jenom drželi, teď si byl jistý – oni vážně honili!

* * *

Venca sebou kecnul na jednu z volných sedaček, které tvořily nepravděelný kroužek, a poprvé zapochyboval, jestli tohle byl skutečně dobrý nápad. Znovu zamžoural na velkou hromadu za nimi. Tohle ho nenapadlo. Nikdy neměl problém ho vytáhnout před ostatními kluky, když ti udělali totéž, ale předvádět se před svým kámošem, který ho nejspíš právě sleduje a ještě ho takhle neviděl, to byl opravdu rozdíl. Na chvíli zatoužil (ale myšlenku rychle zapudil jako přímo podrazáckou), aby se Kuba prozradil a po krátkém vysvětlování se připojil ke všem do kroužku. Situace by hned ztratila tenhle divný ráz, a navíc, ušklíbl se, Kubu vlastně ještě pořádně neviděl.

„Co je, Venco?“

Zamrkal. Ježek dřepěl hned vedle něho (tyjo, docela náhoda!) a nechápavě civěl stejným směrem. Venca mávl rukou, vysoukal vytahané tričko a z rozepnutých riflí vytáhl svoji chloubu (ale ještě jednou se ohlédl na haldu).

Ostatní už byli napřed. Skoro všichni už mlčky honili, někteří jen s rozepnutým poklopцем, jiní ale kraťasy stáhli až na zem a s rozkročenýma nohama si užívali pořádného pohodlí. Zprava vedle něj seděl Karel, vytáhlý šlachovitý Semčičák s havraními vlasy a... havraními chlupy v rozkroku. Venca se musel ušklíbnout, tohohle průměru si všiml až teď. Potom filosof David, který měl zavřené oči a ruka mu pomalu kmitala. Co si představoval? Nebo koho? Tonda měl rozepnutou košili (s tzv. proužkem), na hrudníku si všiml přívěsku s něčím, co dřív docela letělo (Hippies), a mezi nohama zase něčeho poměrně velkého. Mohl to dobře porovnat, protože ho právě nedržel, ale snažil se oběma rukama uvolnit skřípnuté vlasy někde do sedačky. Měl se holt nechat taky občas ostříhat. Ale k pravému krosařskému stylu to asi patřilo. Vedle seděli Viktor, žerčický zrzek s pihami po celém obličejí a mírně zrzavým strništěm, s Petrem, Semčičákem, kterého moc neznal, a pak už konečně Martin. Byl v kolečku skoro přímo naproti Vencovi, který tak měl nejlepší výhled. U Martina to totiž stálo za to – atlet se všim, co k ukázkovému tělu patří – přirozené pevné svaly na ruce, pod tričkem a na břiše taky (to Venca věděl). Prostě jezdil do oddílu plavat a dělal i jiné sporty. A zjevně si byl svého vzhledu vědom. Věděl, že se na něj ostatní kluci dívají buď s obdivem, nebo s tichou závistí. Taky byl asi jediný, kdo se v rozkroku zastříhoval. Díky tomu vypadalo jeho péro delší, ale to byl jen optický klam. Tak to bylo s Martinem vždycky – pořád vypadal na trochu víc, než ve

skutečnosti byl. Zato Honza byl střízlík, který si z nepochopitelného důvodu soukal hubené tělo do upnutých triček, což z něho dělalo ve Vencových očích obeprnutého fracka. Ale možná se v něm mýlil, jezdil sem jen na prázdniny z města, takže ho znal jen málo. Marek patřil mezi ty, kteří volí pohodlí na prvním místě – a bylo to v tomhle případě moc dobře. Vyběhaný fotbalista, útočník, typicky po stranách vyholené vlasy, tričko věčně zastrčené zezadu za volnými trenkami (ty měl tedy teď úplně sundané, takže se tu rozvaloval úplně nahý – Venca tomu ani nemohl uvěřit) a opálené tělo sportovce, které vypadalo přesně tak, jak si člověk takového devatenáctiletého fotbalistu představuje. S tímhle Žerčičákem moc často nemluvil, ale vždycky to bylo něčím zvláštním příjemné. Těžko říct, která z těch vyjmenovaných věcí k tomu pomáhala nejvíce. Vedle seděl ještě Dan, který byl kapitola sama pro sebe. Tílko, maskáčové kalhoty, mohutnější postava, silnější krk a krátce střižené vlasy, to všechno dávalo o tomhle klukovi tušit, že to bude ranař s armádními sklony. To byl určitě dobrý tip, ale toto z toho prostě odhadnout nešlo: Danův pták patřil mezi ty největší tady. Tedy, největšího měl jednoznačně Ježek, ale tenhle byl... no, taky mohutný. Jaký pán, takový pták, pomyslel si Venca a přišlo mu to opět vtípné. A pak tu byl Ježek. Náš Ježek. Díval se na něj, jak si sundává tričko a prohrabává si přes džínové kraťasy rozkrok, a uvědomoval si, že tohohle kluka prostě nedokáže popsat. Tenhle kluk se prostě musí zažít...

„Ty se teda nepřidáš?“ utrousil Karel bokem, ale na Vencu se nepodíval a hlídal si raději to své.

„Jasně, že se přidá, ale bude to...“, Ježka přerušilo něco, co se vlastně po celodenní makačce na dráze v nesmlouvavém parnu dalo čekat. Těmi třemi rychlejšími vzdechy na sebe Tonda strhl veškerou pozornost. Všichni překvapeně sledovali, jak se krosař prohýbá jako luk a zvedá rozkrok pěkného půl metru nad sedačku. S posledním dlouhým dychtivým zahekáním skropil svůj hrudník přesně mezi rozepnutou košili, odkud ale mrdka hned zákonitě stékala do stran, a košile tak dostala další, mokré proužky. Ježek už se nadechoval (na jazyku měl jízlivý komentář ohledně jeho sebeovládání), ale slovo si vzali další dva kluci (malá zkouška znalostí: jeden v maskáčích, druhý zrzek), pro které byla Tondova prožívaná slast příliš silný spouštěč, a vzápětí dva výstřiky mrdky mířily směrem do středu jejich kroužku.

Ježek se rychle rozhlédl po ostatních, a když zjistil, že nikdo další se přidat nechystá, ještě chvíli dramaticky vyčkával, až si kluci dohoní do konce a uvědomí si to.

„Takže super. Takže tradice nic, co?“ okomentoval konečně Ježek nakvašeným hlasem a rozhodil rukama. Bylo pořád obtížnější ty kluky krotit, pomyslel si. Nebylo to dobré znamení. „Že Dan s Tondou se neudrže, to se od nich musí čekat, ale ty Viktore... Jak k tomu teď ten Venca přijde?“

Takhle to zjevně Ježek říct nechtěl, ale už to bylo venku. Ve Vencovi hrklo a první reflexivní reakcí bylo, že se mu ruka rozkmitala. Sakra! I když zjevně proti její vůli, vytrhl jí z práce a rychle schoval za záda, aby se nestal čtvrtým provinilcem.

„Takže já...?“

„Jo, dneska to bude Venca,“ prohlásil slavnostně vůdce party a ukázal na něj, „jo, protože celý tenhle týden makal na dráze ze všech nejvíc. A tak i když sem chodí teprv krátce, bude to dneska on.“

Kluci se po sobě podívali, někteří pokrčili rameny, jiní uznale pokývali hlavou, jiní si nespokojeně odfrkli (jedno odfrknutí šlo odněkud směrem od Honzy). Venca si tedy nervózně stoupl, když do něj Ježek nepozorovaně šfouchnul. Jedna věc byla si něco takového představovat, druhá ale... a takhle přede všemi. A před... oči mu zabrousily někam k velké haldě, kde snad na okamžik zahlédl něco, co se mu podobalo.

Ježek si jednou rukou stáhl tričko (a objevil se známý, opálený, prací v žerčickém družstvu vypracovaný hrudník, na kterém sem tam šmouhy od šmíru či oleje dávaly znát, že se nebojí sehnout pod traktor), pohodlně se rozvalil na své sedačce z nějaké vyřazené luxusnější Tatrovky a v tu ránu vypadal ve Vencových očích jako skutečný kápo. Jako nějaký vladyka na trůnu. „Tak jo,“ pokývl rádoby shovívavě, ale hlas ho trochu zradil a přeskočil nervozitou nebo natešením.

Venca sledoval jeho péro na šroťáku pokaždé, teď byl ale opravdu jen kousek od něj. Sedl si před sedačku a opatrně ho chytl do ruky. Po stisku bylo ještě zjevnější to, co by každý tušil i na pohled. Ten Ježkův nebyl klacek, byla to kláda. Suprová, naběhnutá kláda s vystouplými žilami a tvrdá jako kost. Začal ho pomalu honit. Ježek reagoval tak, jak by reagoval každý sebejistý týpek v jeho kůži. Napjaté

svaly v nohou a po celém těle se uvolnily, přivřel oči a mírně zaklonil hlavu. Neměl tušení, jestli to bylo tím, že byl Venca zručnější, nebo prostě tím, že to byl právě on, ale tahle honitba byla víc než rituální akt prostě a jednoduše čirá slast. Jen pár okamžiků poté, co se jeho péra ujal, už vnímal jenom rytmické pohyby a vlny pocitů, které se na něj valily. A když najednou ucítil druhou Vencovu ruku, jak začíná masírovat jeho koule, věděl, že to nebude dlouho trvat a...

* * *

Pokud si někdo myslel, že hromada starých blatníků, částí karoserií a plechů všech velikostí a tvarů patří k těm stabilnějším lidským dílům, samozřejmě by se mýlil. Kuba mezi takové jedince běžně nepatřil, ale od vstupu na šroťák mu hlava nepracovala tak, jak byl zvyklý. A tak se při zvědavém vykukování zpoza víka předního kufru staré stodvacítky pod jeho pravou nohou uvolnil blatník a dal se do pohybu. Pokusil se sice instinktivně zachytit nějakého chladiče, ten kus plastu ale pokračoval ve své horské dráze dolů a za ním jen o něco málo pomaleji neochotně sjížděl samotný Kuba.

Náraz za nárazem, úder za úderem a jedna Kubova rozčilená nadávka za druhou – kluci dole postupně jeden po druhém zvedali hlavy směrem k němu. Pohotoví tedy rozhodně nebyli, kdyby tu na ně vlítl správce šroťáku, rozhodně by svoje chlouby nestihli zatasit. Zatímco kluci civěli překvapeně na nezvaného hosta, blatník doputoval až dolů a s vysílením dopadl kousek od Ježkových roztažených nohou, Kuba nakonec zůstal viset někde na půli cesty.

První se kupodivu vzpamatoval Ježek, který se vysmýkl Vencovým rukám, postavil se, a kdyby mu z trenek netrčelo péro, vypadal by u toho docela jako generál, který zavelel: „Chyťte ho!“

Ke Kubově překvapení se sám ani nestačil rozkoukat a několik kluků, aniž by se nějak starali o svoje trenky, ho už táhlo z hromady dolů přímo před jejich šéfa. Ten mezitím velmi neochotně zastrčil vzpírající se péro zpátky a přistoupil k přivleklému voyerovi, kolem něhož už ostatní kluci vytvořili těsné a neprostupné kolo. A protože se Venca tohoto zatčení ostýchal účastnit, nějak přirozeně se ocitnul v kruhu s ním.

Kubova hlava teď měla důvod šrotovat o všem možném: o své situaci, jak se z ní dostat, co se stane Vencovi, až se na to přijde, jak

se hájit... Ale jako naschvál mu mysl zaplnila myšlenka sice úplně zbytečná, ale o to intenzivnější: přerušil rozhoněného šéfa bandy – tohle našťve každého, jeho zvlášť. Nemohl to dostat z hlavy, a proto jeho první věta byla víc než nevhodná:

„Čau, no promiň, že jsem tě přerušil v... Teda že jsem vás pře...“

„Jak si se sem dostal přes hlídky?“ zněla prudká otázka.

V takové situaci bylo obtížné si něco rychle vymýšlet. Evidentně rozdělaný kluk si na něm teď vylévá zlost, ostatní kolem něj na tom nejsou o moc líp. Provokovat je nemělo smysl.

„Dírou v plotě.“

„Jak ses o ní dozvěděl?“

Periferním viděním si všiml, jak Venca rudne. „Já...“

„Venco?“ uhodil na něj Ježek, rozdrážděný ještě víc takovým podrazem.

„Musel sem,“ utrousil neochotně, „musel jsem, protože jste ho nebrali mezi sebe. Co vám udělal? Co komu...“

„Venco, dobrý,“ odušil Kuba a začal se cítit ještě víc zahanbeně – za něj přece nemusí nikdo bojovat.

„Co udělal tobě, Honzo, nebo tobě, Marku...?“

„No, tak právě nás špicloval, ne? Tohle je férový, na rovinu, jo?“ ozval se Marek s rukama v bok.

„Jo, ty ho sem přivedeš nás vočumovat, nic nám neřekneš a děláš, jako že nic?“ Tondovi přeskakoval hlas a rudl mu obličej rozčilením.

„Jeho nechte bejt,“ vložil se do toho Kuba, který si ze všeho nejméně přál, aby to ještě za něj schytl Venca. „Je to moje chyba! Vočumovat sem vás nechtěl, ale...“

„... ale prostě si vočumoval,“ uzavřel jednoduše Dan a po malém zaváhání doplnil: „Semčičák, no.“

„Hele, klid, kámo,“ drcl Ježek dlaní do Danova hrudníku a konečně převzal iniciativu. To právě k němu se právě otočily všechny pohledy, čekající na nějaké rozhodnutí. To ale nebylo snadné, jak už to tak bývá. Očíma přebíhal mezi jednotlivými pohledy: Kuba už všechno viděl, pokud má parta i se svými zvyklostmi držet pohromadě, už ho nesmí vyčlenit. Pokud vyjde bez potrestání, bude tady z toho holubník. Žerčičáky už zase napadalo rozdělovat partu na *ty odtamtud* a *ty naše*, což mohlo celé jeho vůdcovství proměnit v minulost, pokud rázně nezakročí. A Venca – i když to připouštěl nerad, ten v tom hrál taky podstatnou roli.

„Provinil ses proti partě,“ pokračoval s nutnou sebejistotou, „to se u nás netoleruje.“ – „Jóóó!“ – „Eště aby jo!“ – „Jak se mohl provinit proti partě, ve které není?“

Tohle bylo to poslední, co teď Ježek potřeboval. Byly chvíle, kdy by nejradši Davida a jeho poznámky odstřelil dělem někam za Dobrovice. „Členem party se stal ve chvíli, kdy ho do ní Venca přizval a kdy nás šmíroval. Účastnil se naší honitby.“

Kuba ucítil mírné dloubnutí do boku – to Venca ho chtěl asi povzbudit, že se konečně stal součástí. Jak mohl myslet pokaždé tak bezelstně, vždyť to nejhorší teprve přijde?

„A protože jsi nás vočumoval, vyzkoušíš si, jaký to je se před někým předvádět. A můžeš začít!“ Ježek se pomalu vrátil zpátky na sedačku a ostatní udělali totéž. Když si chtěl sedat i Venca, zarazil ho: „Ty zůstaň taky uprostřed, snad je ti jasný, čeho ses dopustil.“

„A co jako chceš?“ stál zajatec bez hnutí.

„Co asi tak můžu chtít, Kubí?“ ušklíbl se Ježek a zase si připadal jistý v kramflecích. „Kalhoty dolů, trenky taky. A můžeš začít předvádět, jak si to děláš ty.“

Kuba jenom otevřel pusku, ale nevzmohl se na žádný protest. Samozřejmě nic takového nepřicházelo v úvahu – musel jenom vymyslet, jak z toho vybruslit. Podíval se vzdorovitě Ježkovi do očí – viděl v nich kombinaci suverénnosti a zároveň dychtivosti. Nebylo to dobré znamení. Začal totiž mít tušení, že pokud by Ježek upustil od jeho trestu, před kluky by se totálně znemožnil. Možná to trochu přepískl a teď si neví rady, utěšoval se Kuba a vymýšlel, jak z toho sebe, Ježka i Vencu dostat. Dřív než ale stačil s čímkoli přijít, jeden z kluků z kroužku, jmenoval se, pokud si to dobře pamatoval, Dan, prudce vstal ze sedačky. Hned po něm udělali totéž i další Žerčičáci. „Dobře, dobře, klid, jo?“ zablekotal Kuba a začal si neochotně stahovat kapsáče. „No, pokračuj, ne?“ spokojeně pokýval Ježek a mávnutím ruky dal svým klukům pokyn, aby zase ustoupili a udělali Kubovi místo. Všichni měli zase dobrý výhled – i Semčičáci.

Kuba to nechápal – stál tady jako jediný, kdo ještě všem nepředvedl svůj rozkrok v plné parádě, ale kupodivu to byl on, kdo se cítil pokořený. Bylo to nejspíš tím, ale to Kubovi v tuto chvíli ještě nedocházelo, že ho Ježek donutil přijmout jejich zvyk, a tím mu také vzdát hold.

„Takže ti máme pomoci?“

„Ne,“ odsekl Kuba s větší razancí, než měl v úmyslu. V rozporu s touhle bojovností v hlase ale stáhl s nechutí trenky a nechal je spadnout na hrubý štěrk. Druhá ruka se mu instinktivně přesunula do rozkroku, ale místo aby začala poslušně pracovat, jeho chloubu jenom dlaní zakryla.

„Dělej!“ vykřikl Dan a jeho vlastní pták i přes nedávné uspokojení přes tenké trenky ukazoval, že se mu tahle role zamlouvá.

Kuba ke svému zděšení zjistil, že už ani nemá, jak svůj nástroj zakrývat – kláda se mu rychle stavěla a on s tím nemohl nic dělat. Všiml si, jak se Dan zase nadechuje k nějaké ještě nepříjemnější poznámce, proto ho ještě včas setřel jediným pohybem: ruka dolů. Pak zase nahoru a dolů, nahoru, dolů...

* * *

Na rozdíl od Kubu s tím Venca vůbec žádný problém neměl. Počkat! Až teď se vlastně ukázalo, že Venca už má nějakou tu chvíli péro venku taky, napružené v pozoru, a že si dobrovolně vyložil Ježkův *trest* i pro sebe. No, *trest*. Vždyť se právě uskutečňovaly některé z jeho snů. Vždycky chtěl Kubu vidět nahého, ale nikdy se mu to pořádně nepoštěstilo, a už vůbec ne, jak si ho honí. Někdy si to ale představoval, párkrát měl i pokušení se Kubu zeptat, jestli by to nemohli někdy dělat spolu, ale nikdy k ničemu nedošlo. No a teď se ho ani nemusel ptát, prostě to tak bylo.

Kromě těch dvou se do stejné činnosti spontánně pustili i někteří kluci z kruhu, kteří se už pomalu začali vracet do pohody a celé to začali považovat za nepříjemné přerušování. Nezahálek ale ani Ježek, který byl už pořádně nadřbaný a rozdělaný a kterého jím vyvolaná situace dost brala. Z Kubova výkonu ale moc spokojený nebyl. Takhle se nikdy neudělá, pochyboval, co kdyby...

„Venco, pomoz mu!“ přikázal.

Ten na Ježka rozpačitě pohlédl: „Ale...“, na oko zaprotestoval, ačkoliv se mu rozbušilo srdce ještě větším vzrušením.

„Dělej, nebo to bude jenom horší.“

Venca se už nerozmýšlel a rychle přiskočil k překvapenému Kubovi. Chytil do ruky jeho úd stejně jako před tím Ježkův a začal. Jestli někdy přemýšlel o tom, že by rád viděl svého kámoše honit, o tomhle se mu nezdálo ani v těch nejdivočejších snech. Ostatní kluci

byli trochu zaskočení tím, co se děje, přece jen to vždy byla výsada jednoho z nich a pokaždé to bylo jen Ježkovi, dělat to mezi sebou by je nikdy nenapadlo – ale konec konců, byl to trest. Trest. Asi nikdo si to právě neuvědomoval, ale v tuto chvíli se něco měnilo. Z něčeho, co patřilo k rituálu slasti, se stával nástroj moci a převahy. Ale opravdu – nikdo si to neuvědomoval, dokonce ani David ne, protože teď jejich mysl neřídil mozek, ale péra, po kterých se stále větší frekvencí jezdily jejich ruce.

* * *

Protože všechno bylo víc a víc neuvěřitelné, nebyl Kuba na nic z toho připravený a nedokázal ani nijak zareagovat. A tak se stalo, že tam stál uprostřed hloučku kluků, z nichž většinu znal, měl z *nějakého* důvodu rozkročené nohy, trenky i kapsáče namotané jen na jednom kotníku a s hlavou trochu skloněnou sledoval, jak mu jeho kamarád a jediný motorkářský spojenec usilovně honí péro. A to tak důrazně, že to až málem kývalo s celým tělem. A tak se mu jedna noha ještě víc odsunula bokem, rozkročil se ještě víc, aby chytil stabilitu. Venca tím získal ještě lepší přístup a bylo to znát. Než si Kuba uvědomil, že tím Vencu pobídl vložit se do díla ještě usilovněji, přemohlo ho něco, co by nečekal: *slast*. Opravdu velká a stále narůstající slast. Najednou mu to přišlo vlastně dost dobré – ruce měl volné a přitom se mu z jeho péra do těla hrnulo blaho a slast. Složil si ruce labužnický za záda, zvedl hlavu a zavřel oči, aby nemusel sledovat Ježkův všelijaký (najednou trochu nerudný) výraz a pohledy ostatních kluků. Ti si na rozdíl od něj museli ptáky šmrdat sami.

Venca byl skutečně dobrý – měl pocit, že takhle se ještě nikdy sám nedovedl opracovávat. Se zavřenýma očima začal tiše mručet, slast ho začala pohlcovat, okolí za zavřenýma očima přestalo být důležité. Musel už otevřít pusou, aby vše udýchal, zaslechl sám sebe, jak tiše vzdychá. Boky mu začaly dokonce samy proti Vencově ruce přirážet. Už nic nevnímal: ani kdo vlastně dělá jeho péru dobře, ani jak celá scéna pro kluky musí vypadat, dokonce ani to, že se teď začali uchechtávat...

Ale to byla zjevně chyba. Jen pár sekund před jeho vyvrcholením se mezi jeho vzdechy vetřel jiný, hlubší a mnohem intenzivnější. Bylo to vlastně slabší zařvání. Okamžik poté ucítil na obličej, vla-

sech, krku i v polootevřené puse teplé cákance čehosi. Otevřel oči a před jeho obličejem se spokojeně šhubalo Ježkovo péro, dávkující poslední zbytky bílé tekutiny.

Než si stačil uvědomit, co se vlastně stalo, jeho vlastní pták se zacukal a Venca už správným zaměřením z kropil víko obvyklého plechového sudu. „Taky trefa,“ utrousil někdo z kluků uznale. Ostatní kluci ale Kubově výstřiku moc pozornosti nevěnovali, sledovali spíš jeho obličej a reakci na Ježkovo mlíčí, které mu po něm začalo stékat na tričko.

„Nikdy už nešmíruj,“ prolomil Ježek krátké ticho a šok, „a vítěj v partě. Spojené partě Žerčic a Semčic.“

Kuba se konečně vzpamatoval a vyplivl sliny, protože měl utkvělou představu, že se mu něco z toho muselo dostat do pusy. Rychle si začal obličej otírat do trička. Přitom si všiml, že boty zase utrpěly z Vencových radovánek, které musely proběhnout před malou chvílí, protože měl ještě polozavřené oči. Chtěl něco Ježkovi říct, ale znova mu přišlo, že něco mu přece jenom do pusy vletlo (a začal plivat).

„Nemusíš nic říkat, Kubo, víme, že jsi na to čekal dlouho. Budeš dobrým parťákem,“ rýpl si Ježek, seskočil z olejové vany, na které stál kvůli správné výšce, a zapínal si kraťasy.

* * *

Venca, ještě trochu oddychující, poplácal Kubu po zádech, jako by právě vybojovali úspěšně nějakou imaginární bitvu. Usmíval se. To, co dneska na šroťáku zažil, se ani trochu neblížilo nudě, která tu běžně panovala. Připadalo mu, že na tenhle večer jen tak nezapomene. A totéž chtěl číst i v Kubově obličejí. Ten ale vypadal daleko zmatenější a až po nátlaku Vencova dlouhého nadšeného pohledu se konečně odhodlal nadechnout k nějaké reakci, když...

Když se na plácek na šroťáku přičítal další z Žerčičáků a udýchaně se zastavil, div nesrazil Ježka na zem, a opíraje se o kolena lapal po dechu.

„Co je? No tak, co je?“

„Správce,“ vyhrkl, „právě se... vypoťácel z hospody.“

To byl signál, který se nemusel nijak zvlášť dešifrovat. Kluci se rázem dali do pohybu – ti, co tady měli motorky, uháněli ke svým strojům a při běhu se domlouvali, kdo koho vezme dozadu, ostatní běželi

k bráně po svých. Ježek rozdával poslední příkazy, kdo a kam odveze posbírané součástky. Kuba byl vlastně rád za ten zbrklý ústup; v mumraji rychle zmizel směrem ke své díře v plotu. Když jí prolézal, všiml si, že se k ní řítí ještě Venca. Běželi mlčky po jižním svahu Holí, uprostřed si dali mlčky přestávku a pak vedle sebe poklusávali až do Semčic.